

မ
ပုလဲ
ပုလဲ

လူတွေ... ပြီးတော့... တစ်လင်းတွေ

အခန်း (၁)

‘သမီး’ရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ... ကားမောင်း နေသော ‘ဦးမော်နိုင်’ရဲ့ မျက်နှာကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ သမီး ... သမီး ...။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ‘မိတဆိုး’ လေး ဖြစ်သွားခဲ့ ရတာမို့ ... အလိုစွတ်လိုက်ထားမိတိုင်း... သမီးလေးက ဆိုးချင်တိုင်း ကို ဆိုးနေခဲ့တော့တာ...။ ဆိုးချင်တိုင်းတာဆိုး... အမြဲတပြုံးပြုံးနှင့် သည်းခံတတ်မြဲ အဖေလုပ်သူကိုပဲ သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ကို စိတ်တိုင်းမကျနိုင်တာ ...။ ဘယ်တစ်ချက်မှာ မှ မကျေနပ်နိုင်တာ ...။

‘ဖေဖေက သမီးကို မချစ်ပါဘူး ... ဖေဖေကိုယ်ဖေဖေပဲ ချစ်တာပါ ...’ တဲ့။ တစ်စက်ကလေးမှ ကို ပြုံးရိပ်မသမီးဘဲ မျက်နှာထားကို ခပ်တည်တည်ပဲထားပြီး ပြောတတ်ခဲ့သေးတာ...။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ... ရှေ့ရှေ့အနာဂတ် အရေးတွေကို ကြိုတွေးပြီး...(ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှာတာချင်သည့် ကိုယ့်အတ္တအတွက်လည်း မပါ... ဟု တော့ မပြောချင်ပါ။) သမီးကို... အစ်မအပျိုကြီးနှင့် ဇွတ်ခွဲချန်ထားရစ်ပစ်ခဲ့ကာ ... တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ စီးပွားရေးအရ သွားအခြေချဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ သမီးက သူ့ တစ်သက်လုံး မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တော့တာလေ။

"ဖေဖေ... ပွဲမီချင်လျှင် အမြန်လာပါ...သမီး..." တဲ့ ...။

ဖုန်းချင်းဆက်သွယ်လည်း ရရက်နဲ့ မဆက်...။ ကြေးနန်းရိုက်ရသ

တဲ့ ။ ရိုက်ပုံကလည်း ... "အသက် မီချင်လျှင် အမြန်လာ" တို့ ဘာတို့ ... အိမ်ပြေး သားဆိုး သမီးဆိုးတွေကို မိဘက ကြော်ငြာခေါ်ယူရတဲ့ ပုံစံမျိုး အတိုင်း...။ ဦးမော်နိုင်မှာ သမီးရဲ့ ဂျစ်ကျအရွဲ့တိုက်ချင်ပုံကို စိတ်ဆိုးရမည့် အစား ရယ်တောင်ရယ်ချင်မိပါသေးတော့သည် ။

မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်က အစ်မဖြစ်သူထံ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက် မေးကြည့်မိတော့မှ ...

"မင်း သမီးက သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဖွေရှာလာပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ... စေ့စပ်ပေးထား ပါတဲ့ လေ ... အဲဒါပဲ..."

"ဟာ...ဘယ်လိုကြီးလဲ"

"အေး ... အဲဒီလိုပဲဟေ့... မင်းသမီးက မင်းနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ ... ဇွတ်တရွတ်နဲ့ တစ်လောကလုံးမှာ သူချည်းအမှန်လို့ ထင်နေတတ်တာ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲဟာ ... အဲဒါ လာလိုက်ပါဦး... မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဟာ ... လာရမှာ ပေါ့... ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး စေ့စပ်ပွဲ ဆိုရင်တော့ အဖေ မပါလို့ ဘယ်ရမလဲ... ဘယ်နေ့လောက် လုပ်ဖြစ်မှာ လဲ"

"မင်းသမီးကတော့ ဒီတနင်္ဂနွေတဲ့ ..."

"မမ ပြောနေပုံက မမ ဆန္ဒမပါဘဲ ... သမီးကသာ သူ့တစ်ဖက်သတ် လိုလို ပုံပေါက်နေပါလား"

"အေး ... အဲဒီအတိုင်းပဲဟာ ... ခုကိစ္စက အဲဒီလိုပဲဖြစ်နေတော့တာ ...ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူးဟေ့..."

ခွကျကျ.. ခပ်ထက်ထက် (ဦးမော်နိုင် အပေါ်မှာ လည်း သမီးနဲ့ အပြိုင် နွဲ့ဆိုးဆိုး အနိုင်ယူချင်တတ်သေးသည့်) အစ်မဖြစ်သူကတော့ ဘယ်

လောက်ထိ အသည်းတွေယား ... စိတ်တွေတို ဖြစ်နေလောက်ပြီလဲ ဆိုတာ အသံကြားရုံနှင့် တင် ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ။ သူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုပါပဲ...။ ဘယ်သူကမှ လဲ ဘယ်သူ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး အတိအကျ နိုင်နိုင်ပါသည် ဆိုတာ မရှိဘဲ...သူတို့ နှစ်ဦးသားဟာ တစ်သက်လုံး ဗိုလ်လုလာကြတာ ... ဗုံလုံတစ်လှည့် ... ငါးပျံတစ်လှည့်...။

ဒီပွဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း အစ်မဖြစ်သူထံမှ မကျေမနပ် ... တပေါက်ပေါက်, ပေါက်ပေါက်ဖောက် မြည်တွန်းတောက်တီးသံများကို ကြားနေရဦးမဲ့အတူတူတော့ ဦးမော်နိုင်က ... ဖုန်းထဲကနေ ဆက်စုံစမ်းနေတာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ ... ဒီတနင်္ဂနွေမတိုင်ခင် ... သုံးလေးငါးရက်တော့ ကြိုစောပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

ဒီတိုင်းကြီးတော့လည်း ဧည့်သည် ကြီးတစ်ယောက်လို ပွဲသွား ... ပြီးရင်ပြန် ...၊ ဒါမျိုးတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါဦးမလဲ...။ သမီးဖြစ်သူက သူခေါ်လာမဲ့ သကောင့်သားလေး တစ်ယောက်နဲ့ "ဒီတနင်္ဂနွေမှာ စေ့စပ်ပေးပါ" ဆိုတာကို ငုတ်တုတ်ကြီး ပွဲသွားတက်ရလောက်အောင်လည်း ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေတို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက စိမ်းပြတ်ပြတ်ကြီး မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ။ အနည်းဆုံးတော့ ဖခင်တစ်ယောက်ပီပီ ... ကောင်းမကောင်း သင်မသင့်ကို (သမီးကြိုက်ကြိုက် ... မကြိုက်ကြိုက်) ဝင်ဝက်စုံးစမ်း ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ပါဦးမှ ...။

မမ, မကျေနပ်နေတာလည်း ဒါပဲ ဖြစ်မှာ ပါပဲ ...။ သမီးလုပ်ပုံက အဝေးရောက် အဖေဖြစ်သူကို မပြောပါနဲ့ ... အတူနေကြီးတော်ကိုပင် အရေးအရာ မထားတော့ပုံ ပေါက်နေတော့တာကိုး...။ သမီး ... သမီး ... (မရှိတော့တဲ့ သူ့ အမေကိုတော့ ထည့်ပြောမနေတော့ပါဘူး) "ကြီးဒေါ်မ

ဆုံးမ ... ဖမဆုံးမ" ပုံစံမျိုးလေးတော့ ပေါက်နေပြီ သမီး ရယ် ...။

အမှန်ကတော့ သမီးထံမှ ကြေးနန်းစာကို ရရချင်း ... တနင်္လာနေ့ လောက်ကတည်းက ထလာဖြစ်လိုက်ဖို့ ပါပဲ...။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေက ပြတ်ကို မပြတ်နိုင်တာနှင့် ပဲ ... တနင်္လာလည်း မထွက်ဖြစ် ...။ အင်္ဂါလည်း မလုပ်နိုင် ...။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လည်း ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နှင့် ပဲ ... ကြာသပတေးနေ့ မနက်စောစောကျတော့ ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆုံးမကာ ဇွတ်ကို ထထွက်လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ။

ဒီသမီးက ဒီလိုဆိုရင် ... ဒီအဖေဖြစ်သူကလည်း ဒီပုံပဲဟာ ...။ ကြုံရောက်ပြီး စုံစမ်းဆုံးဖြတ်ပါဦးမည် ဆိုကာမှ ...။ ဒီကြာသပတေးည လောက်သာ ရန်ကုန်ကို မဝင်နိုင်ရင် ... အပြိုင်အဆိုင် စူပာပထမလန် နေကြတော့မည့် ... သမီးနှင့် အစ်မတို့ ၏ နှုတ်ခမ်းများကို မြင်ယောင်ရင်း ... ရန်ကုန် - မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဦးမော်နိုင်ရဲ့ ကားက လေးက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေရပါပြီတည်း ...။

မနက်စာကို ကြုံရာတစ်နေရာမှာ ဗိုက်ဆာလာမှ ကားထိုးရပ်ပြီး ... ပြီးစလွယ် ပြီးခဲ့သော ဦးမော်နိုင်က ညစာကိုတော့ဖြင့် ဖြူးမှ ဖြူး ...။ အဓိပတိမှ အဓိပတိဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ။ အဆင်မသင့်လို့ ညနက်ရင်လည်း နက်ပါစေ...။ ညစာကိုတော့ ဖြူးရောက်မှ ... (ကိုယ်တိုင်တောင် မဟုတ်) အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီး ဦးခင်မောင်လတ်ကို အိမ်မှာ ဝင်ပင့်ပြီး ညည်းလိုက်ရဦးမည်ပဲ တွက်ထားသည်။ ။

ဒီလိုတွက်ထားမိကာမှ ... လမ်းမှာ ကိုယ့်ကားဘီးပေါက်တာက တစ်ခါ ...။ သူများကားက လေးကျိုးလို့ ဆိုပြီးလမ်းကို ကန့်လန့်ကြီး ဖြတ်ပိတ်နေလို့ စောင့်နေရတာက တစ်ခါနှင့် ... "ရေတာရှည်" အရောက်မှာ တင် ... လမ်းက အတော်ကြီးကို မည်းမှောင်တုပ်လျက် ရှိပါပြီ ...။ မန္တ

လေးက စထွက်ကတည်းက သူများ တကာတွေလို ဝီရိယကြီးကြီးနှင့် အရုဏ်တက်စလောက်ကတည်းက ထွက်မလာခဲ့မိတာရယ် ...။ ဆောင်းဝင်ချင်ပြီမို့ နေ့တာကတို ... ညအရောက်က မြန်လှတာရယ်နှင့် ...။ ဒီလိုမည်းမှောင်နေလျှင် ... ဟိုင်းဝေးလမ်းကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းပြန်လာခဲ့သော ဦးမောင်နိုင်ကလည်း မြန်မြန်ကြီးမမောင်းရဲလှတော့ ...။ အသက်က မကြီးလှသေးပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက မွဲချင်ပါတိသနဲ့ ...။

ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်ကို အစောဆုံး သန်းခေါင်းကျော် တစ်ချက်တီး၊ နှစ်ချက်တီးလောက်မှ ဝင်နိုင် ပါတော့မည်။ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သုံးရက်လုံး ပေါ်မလာသည့် ဦးမောင်နိုင်ကို သမီးနှင့် မိမိတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကလည်း မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ထိုင်စောင့်မနေကြမှာ ကသေချာပေါက်ပင် ...။

တစ်ခါတစ်လေကျရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ... ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ အားမနာတတ်သည့် ဦးမောင်နိုင်က ... အဲဒီလို အချိန်မျိုးကြီးမှာ ကားဟွန်းကို တပွမ်ပွမ်နှိပ်ပြီး ဒီတူဝရီးကို နှိုးယူရတော့မှာ ကိုပဲ ... ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြိုအားနာမျက်နှာပူနေမိပါတော့သည်။

မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန် ဆိုတာဟာ ဦးမောင်နိုင် အဖို့ (သမီးနှင့် အစ်မ ရှိနေလို့ တော့ မဟုတ် ... ကိုယ့် စီးပွားရေးအလုပ်နှင့် ကိုယ်) အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် စုံလိုက်ဆန်လိုက် ... ဂဒီးဂဒီးနှင့် သွားနေကြပဲဖြစ်ရာ ... ရေတာရှည်သည် လည်း ... ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အခေါက်ပေါင်းများစွာတို့ မှာ ဆွေမြို့မျိုးမြို့လိုပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကားကိုသာ မြန်မြန်မမောင်းရဲ ရှိရမည်။ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း ဖြတ်လာခဲ့သော မြို့ထဲလမ်းတွေဟာ လှည့်မကြည့်လည်း ဘဲ ... ဖျတ်ခနဲ အဖြတ်မှာ တင် လမ်းအမည် ... ရပ်ကွက်အမည်များကို အလွတ်တောင်

ရနေ နိုင်ပြီးသား ...။

မဂ္ဂင်၊ မြို့ဦး ၊ သမိန်ဗရမ်း၊ ဘုရင့်နောင် ... ဟ ...ဟ ...ဟ ဟိုရှေ့က
ဟာ ဘာလဲ ...။ ဟာ ... သေတော့ မှာ ပဲ ...။ လမ်းမကြီးပေါ်တက်ပြီး
ထုတ်ဆီးတိုးသလို ဟန်ပန်တွေနဲ့ ...။ တယ်သေချင်နေကြသလား ...။
ဟ ... မဟုတ်ဘူး ဟ လက်တားပြီး ကားရပ်ခိုင်းနေတာပဲ။

အချိန်ကာလကလည်း ညဘက်... ခပ်မှောင်မှောင် ဟိုင်းဝေလမ်းမ
တစ်ခုပေါ်မှာ ... ခါတိုင်းလို ဆိုရင်တော့ ဦးမော်နိုင်က (သေရေးရှင်ရေး
အကူအညီ တောင်းချင်တာမျိုးကလွဲရင်) လက်တားတိုင်း ကားရပ်ပေးဖို့
လုံးလုံးမှ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ... လက်ပြတားနေသူက ...
ဦးမော်နိုင်ရဲ့ အတွေးထဲ တစ်ချိန်လုံးစိုးမိုး ထားခဲ့သည့် "သမီး" တို့လိုအ
ရွယ် ... မိန်းကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ...

"ကဲ ... ဘာအကူအညီ လိုသလဲ ... သမီး ..." ပြောရင်းက မိန်းက
လေးငယ်ရဲ့ နောက်သို့ ခပ်တည်တည် ပဲ ကြည့်လိုက်မိလျှင် ... ခုနက
တော့ ကားမီးရောင်အောက်မှာ ... မိန်းကလေးရဲ့ လက်ကိုပဲ လှမ်းဆွဲ
ထားသလိုလိုနှင့် ... ဆွဲလားရုန်းလား သဏ္ဌာန်တောင်မှ ပေါက်နေသည့်
သူငယ်တစ်ယောက်က ... ခုတော့လည်း မိန်းကလေးရဲ့ နောက်မှာ
ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ...။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်ရယ် ... ရန်ကုန်ဘက် ပြန်မယ်ဆိုရင်
လမ်းကြိုလိုက်လို့ များ ရနိုင်မလားဟင် ..."

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သော်
ကောင်လေးက သူ့ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းကုတ်ရင်း ... ဘာတွေမှန်းမသိ
တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည် ။ ဦးမော်နိုင်က တမင်ပင် ဒီ
မေးခွန်းကို မေးကြည့်လိုက်တာပါ။ ခုနကတော့ ကားမီးရောင်နဲ့ အမြင်

အရ ... ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးတို့ ရဲ့ မြင်ကွင်းကို ... "ရန်ကုန်သို့ ကားကြိုလိုက်ချင်သူတွေများ လား" ... ဟု ထင်ကိုမထင်မိတာပါ။ ကိုယ့် သမီးအရွယ် မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက် ... ညမှောင်မှောင် ... လမ်း မကြီးပေါ်မှာ အနှောင့်အယှက် ခံနေရပြီး ဒုက္ခရောက်နေတာများ လား ... ပဲ ထင်ခဲ့သည်။ ။ ခုတော့ ကြည့်ရတာ အဲဒီလို မဟုတ်နိုင်တော့ ...။

"ဟဲ့ ... မေးနေတယ် ဒီမှာ ..."

"လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ကွာ ... လုပ်ချင်သလိုသာလုပ် ... စိတ်တိုင်း ကျ သာ လုပ်ပေတော့ ..."

ကောင်မလေးရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အမေးကို ကောင်လေးကလည်း ခပ်ငြူငြူစူစူပဲ တုံ့ပြန်ပါသည်။ ။ ကောင်မလေးက ဒီတော့မှ ပဲ ဦးမော်နိုင် တက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့"

"ဒီလိုတော့ ရှိတယ်ကွယ် ..."

"ကျွန်မတို့ အတွက် အန်ကယ်မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး ... ကျွန်မတို့ က မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပါ အန်ကယ် ... အန်ကယ်အတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်မလားလို့ လည်း ပူစရာမလို ပါဘူး ... အန်ကယ်အနေနဲ့ လေ ... ကိုယ်အတွက်ကိုယ် ကြိုကာကွယ် ထားချင်မယ်ဆိုရင် ... သူ့ကို ကားမောင်းခိုင်းလိုက်မယ် ... ကျွန်မက သူ့ဘေးရှေ့မှာ ပဲ ထိုင်မယ်လေ ... အန်ကယ်က နောက်ခုံမှာ ပဲ ထိုင်လိုက် ပေါ့ ... အနားယူပြီး အိပ်လိုက်ချင်ရင်လည်း ရတယ်... ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်မတို့ ကို မယုံလို့ စောင့်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ... နောက်ကနေ ဆို ကောင်းကောင်း ကွန်ထရိုး (Controll) လုပ်လို့ ရနိုင်တာပေါ့"

"ဟာ ...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ကောင်လေးရဲ့ ကြားဖြတ် အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ် လာပြီးနောက် ကောင်မလေးကလည်း တစ်စက်မှ ခွန်းတုံ့ မခံ။

"ဒီလိုပဲ ပြောရမှာ ပေါ့ ... နိမ့်ဆို ဘယ်သူက တင်ခေါ်သွားချင်မှာ လဲ ... မန္တလေး ၊ ရန်ကုန် Express တွေက လည်း ဒီအချိန်လောက်ဆို ဒီမြို့ တွေက မဖြတ်နိုင်တော့ဘူး ... ခုနတည်းက တားနေတာ ... ဘယ်တစ် စီးကများ ရပ်ပေးလို့ လဲ... ကားကြောကလည်း ပြတ်ပါဘိသနဲ့ ..."

"အဲဒါကတော့ နင်က ရှည်ကို ရှည်တာကိုး"

"ဘာရှည် တာလဲ ... နင်တို့ လုပ်ပုံကကော ဟုတ်လို့ လား"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခွန်းမခံ ရန်ပြိုင်ဖြစ်နေသည့် သ ကောင့်သားလေးကို ဦးမော်နိုင်က မနှစ်မြို့ခြင်းကြီးစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေ လိုက်ပါသည် ။ သူများကားနဲ့ လည်း ရန်ကုန်လိုက်ဦးမယ် ... ကားရှင် ကိုလည်း တစ်စက်မှ ဖော်ဖော်ရွေရွေ အောက်ကျို့ကျို့ပုံစံ မရှိ ...။ သူ ဟာနဲ့ သူပဲ ဘာတွေမှန်းမသိ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်နေတော့တာ အတော် တော့ ကူညီချင်စရာကောင်းသည့် ကောင်စားမျိုးလေး ဖြစ်လေသည် ။

အင်း ... ကိုယ့်သမီးဆိုရင်ရော ... တခြားလူကြီးသူမတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးလေးပဲ ဖြစ်နေဦးမှာ လား...။ လောကကြီးမှာ မိမဆုံးမ ... ဖ, မဆုံးမ ပုံစံလေးတွေ အတော်ကြီး များ လာကြပြီ ထင်ပါရဲ့ ...။

"ဒီလိုတော့ ရှိတယ် ... ခေါ်တင်သွားဖို့ ကတော့ ဝန်မလေးပါဘူး ... ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကားကြုံပြတ်နေ တာကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ... သို့သော် ... အန်ကယ်က ရန်ကုန်ကိုတော့ တိုက်ရိုက်မောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဖြူးကို ဝင်ဦးမှာ ပါ ... အဲဒီမှာ ညစာစားမယ် ... ပြီးတော့ ...

မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ လည်း တွေ့ဆုံ စကားပြောကြဖို့ ရှိသေးတယ် ...

ပြီးတာနဲ့ တော့ ဆက်ထွက်မှာ ပဲလေ ... ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်ချင်တဲ့ အချိန်ရောက်လို့ သဘောထားထားတာ ... အဲဒါကို ပြောချင်တာပါ ... အဲဒါကိုမှ ကောင်းပါပြီ ... သဘောကျပါတယ် ဆိုရင်တော့ ...လိုက် ...ရတယ်... အကူညီ လိုနေတဲ့ သူကို ကူညီရတာ မင်္ဂလာမည်ပါတယ်ကွယ် ... "

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ကျိတ်ကျိတ် ... ကျိတ်ကျိတ်နှင့် ရန်ဖြစ်နေကြပြန် သေးသည် ။ အတန်ကြာမှ ကောင်မလေးက ခပ်ကျယ်ကျယ်လေသံနှင့် ...

"ဒါဖြင့် ငါတစ်ယောက်တည်း လိုက်သွား မယ်"

"ဟာ ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ..."

ကောင်လေးက ပြောရင်း ဦးမော်နိုင်ဘက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စွေစောင်းစောင်းနှင့် ခိုးဝှက်ကာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုပါသည် ။ သမီးချင်းစာနာထား၍ သာ ဤအချိန်ထိသည်းခံပေးနေသော ဦးမော်နိုင်က ... ကောင်လေးကိုတော့ အမြင်ကခပ်ကတ်ကတ်နှင့် မို့ သူကြည့်လာပါမှ ... တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပါသည် ။

"လိုက်ချင်ပါတယ် အန်ကယ် ... နက်ဖြန်မှ ရန်ကုန်ရောက်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်ရောက် ... ရောက်ဖို့ ကသာ အရေးကြီးတာပါ ..."

မိန်းကလေးရဲ့ စကားအဆုံး သကောင့်သားက ဘယ်လဲမသိ ... အမှောင်ထဲမှာ လှစ်ခနဲ ခဏလောက် ပျောက်သွားကာ ... အတန်ကြာမှ ပြ

နံရောက် လာပြီး သူကပင် စတင်ကာ ... ကားထဲ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ။

ပြောတော့ဖြင့် "သူတို့ ကိုပဲ ကွန်ထရိုးလုပ်ရင်းနားပါ" ... လိုလို ... " သူတို့ ပဲ ကားမောင်းပေးဦးမလိုလို" နှင့် တကယ်တမ်းကျတော့ နှစ်ယောက်လုံး နောက်ဘက်ခုံသို့သာ စုတက်ကြပေသည်။ ။ ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကောင်လေးကလည်း ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ ...၊ မိန်းကလေးကလည်း ဆတ်ခနဲကျောခိုင်း ... ။ ဦးမော်နိုင်မှာ တော့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ထူးထူးခြားခြား အခြေအနေတွေကိုပဲ ... စပ်စုလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာတော့ပြီး ...

"ရေတာရှည်ကပဲလားကွယ်"

"ရန်ကုန်ကပါ အန်ကယ်"

"ဪ ... ဒါနဲ့ ဘာကြောင့် များ ညကြီးမင်းကြီး ..."

ကောင်လေးမျက်နှာ စူပုပ်ပုပ် မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်သွားလေတာ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လှမ်းရိပ်မိလိုက်ရပြီး ... ကောင်မလေးကတော့ သွက်သွက်လက်လက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လေသံနှင့် ပင် ..."

"ကျွန်မက မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ အန်ကယ်ရယ် ... ခုဟာကတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို စိတ်ရှူးပေါက် မိုက်မဲပြီး ခိုးရာလိုက်လာမိတယ် မပြောတတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ် ... တော်ပြီ ... လမ်းတစ်ဝက်မှာ တင် အမြင်မှန်ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ... ကားပျက်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်..."

"ဟာ ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဟ ... အရှက်မရှိ ..."

"ဟဲ့ ... ဟုတ်တာပြောတာပဲ ... ဒါအရှက်မရှိတာလား ... အန်ကယ် ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ ... ညကြီးမင်းကြီး ... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဆို

တော့ ကိုယ့်ကို မကောင်းတဲ့ မိန်းမလား ဘာညာ အထင်ခံရမှာ နဲ့ စာရင် ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတာ ဘာမှ ရှက်နေစရာ မလိုပါဘူး ..."

"နင်က အဲဒီလို လျှောက်ပြောတော့ ... ကြားရတဲ့ လူကြီးက ငါကို ဘာထင်မလဲ" "ဘာထင်ရမှာ လဲ ... အနေသာကြီး ... ဒါကငါ့ အကြောင်းမှန်ရာကိုသာ ပြောတာပဲ ..."

ရန်ထဖြစ်နေကြပြန်ပါပြီ...။ ဦးမော်နိုင်မှာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်သာ ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိတော့သည်။ ။ ခေတ်လူငယ်တွေများ ပြောလည်း ပြောမနေချင်တော့ပါဘူး ...။ မိန်းကလေးဖြစ်သူကလည်း ခိုးရာလိုက်လာပြီးမှ လမ်းတစ်ဝက်နဲ့ စိတ်ပြောင်းကာ ရန်ကုန်ပြန်မတဲ့ ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပြောင်းတာကမှ တော်ပါသေးသည်။ ။ ခိုးရာလိုက်လာတဲ့နေ့မှာ တောင် ဒီလောက်ရန်ဖြစ်နေကြရရင် ... နောင်တစ်သက်ဘဝရှေ့ရေးဟာ တွေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရင်လေးစရာကြီးပဲ မဟုတ်လား ...။

လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရှေ့ထားပြီး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်နေကြတာမျိုးကို နားမချမ်းသာ ... စိတ်မချမ်းသာလျှင် ... ထိုအသံမျိုးတွေ ထပ်မထွက်နိုင်တော့ဖို့ ရာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစပ်မစု နှုတ်ပိတ်ထားမှ သာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဦးမော်နိုင်တို့ ဖြူးသို့ရောက်ကြသော် ... ညရှစ်နာရီကျော် ... ကိုးနာရီထိုးကာနီးမျှပင် ဖြစ်နေချေပြီ ... ။ သို့သော် ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ အိမ်သို့ သွားစရာမလိုတော့ပါ ... ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သတင်းကြိုရပြီးသည် မသိသော ဦးခင်မောင်လတ်က မန္တလေး - ရန်ကုန် ကားလမ်းမကြီးပေါ်က "အဓိပတိ" ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ တင် ... သူ့ ဂျစ်ကားကြီးကို အစွင့်သားထိုးရပ်ကာ စောင့်စားနေလျက် ရှိချေပြီ ...။

"ဟာ ... ခင်ဗျာ ... ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြိုသိသလဲဗျာ ..."

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... "

"ကျွန်တော် မလာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ ... "

"ခင်ဗျား လာကို လာမှာ ပါ ... ပြီးတော့ ဒီမှာ ပဲ ထမင်းစားမှာ ပါဆို တာကို သိတယ်လေ ..."

"ဒါပေမဲ့ မပေါ်လာရင်ကောဗျာ ..."

"အချိန်တစ်ခုထိ စောင့်ပြီးရင်တော့ ဆက်မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်ပြန် အိပ် မှာ ပေါ့ဗျာ ... ဟား ဟား ဟား ... "

မိတ်ဆွေကြီးကို အခန့်သင် တွေ့လိုက်တာနှင့် ပဲ ဦးမော်နိုင်မှာ ကား ပေါ်က နှစ်ယောက်ကိုတောင်မှ သတိမရ ... ။ ခဏကြာမှ ဦးခင်မောင် လတ်က ...

"ကားပေါ်ပါလာတာ ဘယ်သူတွေလဲ ... ခေါ်လေဗျာ ..."

ဦးမော်နိုင်မှာ ... ကားရပ်တာတောင်မှ ဆင်းမလာဘဲ အစွင့်သား တွေ ဆက်ထိုင်နေကြတာကိုပဲ အမြင်က ကတ်ကတ်နှင့် ...

"နေပေ့စေဗျာ ... "

"ဟာ ... ခေါ်ပါဗျာ ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ... ဒီမြို့ရောက်မှ တော့ ကျွန် တော် ဒကာပေါ့ ... အားမနာပါနဲ့ ... ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ ... "

" မဟုတ်ဘူး ... နေပေ့စေ ... သူတို့ ဟာသူတို့ မနေနိုင်ရင် ဆင်းလာကြလိမ့်မယ် ... "

ခဏကြာတော့ ဆင်းလာပါသည် ။ ပေကျစ်ကျစ်နှင့် အမြင်ကတ်စ ရာကောင်းသော သကောင့်သားတော့ မဟုတ် ...။ မိန်းကလေးတစ်ဦး

တည်းသာ အပြုံးလွင်လွင်နှင့် အနားရောက် လာပြီး ...

"အန်ကယ် ... ရေတာရှည် မှာ ပျက်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ ကားက ... ခု နောက်က ရောက်လာပါပြီ ... သွားတော့မယ်နော် အန်ကယ် ... ဒီအထိ လိုက်လာခွင့်ရတာ ကျေးဇူးပါပဲ ..."

"ဟေ့ ... ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပြီး ..."

"သူက ကျန်ခဲ့တဲ့ ကားမှာ စာသွားကပ်ခဲ့တယ် အန်ကယ်ရဲ့ ... ကားပြင်ဖို့ အဲဒီမြို့က ဝပ်ရှော့ဆရာနဲ့ အတူ ကားပစ္စည်းသွားဝယ်နေတဲ့ ကျန်အဖော်တစ်ယောက်က သူ့စာဖတ်ပြီး ဒီကို လိုက်လာနိုင်တာပါ ... "

"ဪ ... ဪ ..."

သူတို့ ပြောသလို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မည့် လူတွေသာဆိုရင် ... ဦးမော်နိုင်မှာ မျက်စိကလည်း မလျင် ... စာသွားကပ်ခဲ့တာကိုတောင်မှ မသိ ...။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခံလိုက်ရဖို့ ချည်းသာပင် ...။ သူ့အတွက်ကျ သူ သိတတ်သလောက် ... အတော်လည်း လျင်သည့် အချိုးမပြေ ကောင်ကလေးက ဦးမော်နိုင်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရာကျတော့ စိတ်ကူးထဲတောင်မှ မရှိသည့် ပုံပင် ...။

ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားတော့မှ အံ့အားသင့်နေသည့် ဦးခင်မောင်လတ်ကို ဦးမော်နိုင်က အကျိုးအကြောင်းတွေ အကုန်ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ ဦးခင်မောင်လတ်မှာ သဘောတကျနှင့် တဟားဟား။

"မိန်းကလေးက ခုတော့လည်း ချိုလို့ ရွှင်လို့ ပါလား ..."

"မသိပါဘူးဗျာ ရန်ကုန်ပဲပြန်ဖြစ်ကြမလား ... မန္တလေးဘက်ပဲ ခေါင်းပြန်လှည့်ကြမလား ... တစ်ခုခုပဲ ..."

"သူတို့ ခေတ်ကိုးဗျ "

စားသောက်ပြီးစီးကြတော့ ဦးခင်မောင်လတ်က သူ့အိမ်မှာ ပဲ ညအိပ်
လိုက်ဖို့ အတန်တန် ပြောသဖြင့် ...ဦးမော်နိုင်တစ်ယောက် ထိုနေ့ညက
ရန်ကုန်သို့ အချိန်မတော်ကြီးကျမှ ဝင်ရတာမျိုး မဖြစ်ပွားလိုက်ရတော့ပါ
...။

တစ်အိမ်လုံးမှာ လူသုံးယောက်တည်း ရှိသော်လည်း ထိုသုံးယောက်
တို့ ဟာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ... ဇောင်းပဲ
နရဲတွေနှင့် စစ်အေးတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲလျက်ရှိကြလေသည် ။ ဒီအိမ်သို့
စရောက်ကတည်းက ဒါကို သတိထားလိုက်မိသော ဦးမော်နိုင်က စနေ
နေ့မနက် ထမင်းစားပွဲမှာ တော့ ခပ်ရှင်းရှင်း ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သ
ည် ။ ထိုနေ့က သမီးလည်း အလုပ်မသွား ... မမကလည်း သူ့ဆိုင်ကို
သွားမဖွင့် ... ။

"ကဲ... လုပ်ကြစမ်းပါဦး ... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသ
လဲ မသိဘူး ... မမနဲ့ သမီးတို့ ဖြစ်နေကြပုံတွေက ရပ်ဝေးက ရောက်လာ
ရတဲ့ သူကို မီးနဲ့ ဆီးမြှိုက်ထားသလိုပါပဲလား ... မျက်နှာပူ ... ရင်ပူ ...
တစ်ကိုယ်လုံးပူ..."

ဦးမော်နိုင်၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူ "ဒေါ်သက်ပိုင်" က သူ့လက်ထဲမှာ ကို
င်ထားလက်စကြီးဖြစ်သော ထမင်းခပ်ခွန်းကြီးကို ထမင်းအုပ်ထဲသို့
"ဝှမ်း" ခနဲပင် ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်ပါသည် ။

"ငါ မင်းကို ဘာမှ ကြိုမပြောထားဘူး ... မင်းသမီး ဖြစ်ပျက်နေပုံ
တွေကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်စေချင်လို့ ... ကဲ ... မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲဟေ့ ...
"

"သမီး"

နုတ်ခမ်းကို ထော်ထုတ်မတတ် ကောက်ချိတ်ချိတ်ဟန် ဖမ်းထား

သော သမီးက အဖေဖြစ်သူရဲ့ ခပ်အေးအေး ခေါ်သံမှာ မျက်နှာကို ပိုမို အောက်သိုးသွားစေအောင် ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...

"ကြီးကြီးက နည်းနည်းမှ စကားမတည်ဘူး ဖေဖေ ... လူကြီးဖြစ်ရက် သက်သက်မဲ့ စကားဖျက်ချင်တာ ... သမီးတို့ က လူငယ်ဆိုတော့ လူကြီးတွေ ဘာလုပ်လုပ် ... ဒီတိုင်းမျက်စိမှိတ် ငြိမ်ခံကြဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ..."

မမထံမှ "ဟဲ့" ဟူသော အော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ။ အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ တော်ရုံ မဟုတ်ဘူး ပဲဟု ဦးမော်နိုင်က ရိပ်မိလိုက်၏။

"ဒီမှာ မောင်နိုင်ရဲ့ ... ဘယ်ကမှန်းမသိ ကောက်ခေါ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဒီတနင်္ဂနွေမှာ လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်ပေး ဆိုတာကို ငါကဘယ်နှယ်လုပ် လက်သင့်ခံနိုင်မှာ လဲ..."

ဒီတစ်ချက်မှာ တော့ မမနှင့် ဦးမော်နိုင်တို့ စိတ်ချင်းသဘောချင်း တိုက်ဆိုင်နေကြသည့် အတွက် ... ဦးမော်နိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ... 'ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိတာ ပဲ ...' ဟု ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ ။ ဦးမော်နိုင်ရဲ့ စကားကြောင့် သမီးက ခေါင်းကို လည်ပင်းကပင် ပြုတ်ထွက်သွား မတတ် ... ယမ်းခါပစ်လိုက်ရင်း ...

"မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ... အဲဒါ ကြီးကြီး အလကားပြောတာ .. ဘယ်ကလာ ဘယ်ကမှန်းမသိ ကောက်ခေါ်လာတဲ့ သူကမှာ လဲ ... တစ်ချိန်လုံး ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေတာ ကြီးကြီးလည်း အသိ ... ကြီးကြီး ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မပြောဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ "

"ဟဲ့ ... ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေတဲ့ ညည်းသူငယ်ချင်းဆိုတာတွေကဖြ

ငုံ အများကြီး ..."

"အများကြီးထဲကမှ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကြီးကြီးကွက်ပြီးတော့ သိ
ကိုသိပါတယ် ..."

"အိုအေ .. အတိအလင်းမှ ဖွင့်မပြောပြထားတဲ့ ကိစ္စ ... ကျုပ်က
အကြားအမြင်လည်း မရ ... ဒီဗွစကွဲ့ ရှိနေတာလည်း မဟုတ် ..."

"အတိအလင်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီးလေ ... "

"ညည်းက ချည်ပြီးတုပ်ပြီးမှ အသိပေးတာ ... ကျုပ်က ဒါမျိုး မကြုံ
က်ပါဘူး ... "

"ဒါဖြင့် ကြီးကြီး ဘာလို့ အဲဒီတည်းက မကြိုက်ပါဘူးလို့ မှ မပြောခဲ့
သေးလဲ ... ခုတော့ အားလုံး ပြောပြီးဆိုပြီးမှ ... ဒီတနင်္ဂနွေမှာ
မစေ့စပ်ဖြစ်ဘူး ဆိုတော့ ... "

ဦးမော်နိုင်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ကာ သမီးကိုတစ်လှည့် ...
အစ်မကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ။ ဒါလည်း သူမသိသေးတဲ့ ကိစ္စပဲ ... ။
သို့သော် ဒီလောက် အဆင်မပြေ မကျေမလည်မှုတွေ များ နေတဲ့ ကိစ္စမှ
ဒီတနင်္ဂနွေ၌ မစေ့စပ်ဖြစ်သေးဘူး ဆိုတာကိုတော့ အတော်ကြီးကို ဘဝ
င်ကျသွားရတာ အမှန်ပါပင် ... ။

"ဘာလဲ အားလုံးပြောပြီးဆိုပြီး ဆိုတာ ... ဘယ်သူမှ
မပြောရသေးပါဘူး ..."

"ပွဲကို အသိအမှတ်ပြု ကြွရောက်ကြမဲ့ လူကြီးတွေလေ ... "

"တစ်ယောက်မှ ဖိတ်မထားဘူး... ‘ပွဲ’ ရယ်လို့ ကို ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ
တွက်မထားတာ ... ညည်းအဖေကိုတောင် ငါကခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ...
ညည်းဘာသာ သံကြိုးရိုက်ခေါ်တာဆို ..."

သမီးတစ်ယောက်ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲတွတ်သွားကား ...

"ဒါ ... ဒါဖြင့် သူတို့ ရောက်လာကြတဲ့ အခါမှာ ... ဒီဘက်မှာ ဘယ်သူမှ စောင့်ကြိုမဲ့သူ မရှိဘူးပေါ့ ... "

" ညည်းရယ် ... ညည်းအဖေရယ် ... ငါရယ် ရှိမယ်လေ ... ဘာလဲ ... 'သူတို့ 'ဆိုတာ ... ကိုယ့်အိမ်ကို ဝင်ထွက် နေတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်က ကိုယ့်သမီးနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပါပြီဆိုလို့ အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးနှစ်ယောက်က ... အသိ အမှတ်ပြုသင့်တဲ့ သူ ဖြစ်နေရင်လည်း ပြုပေးလိုက်ရအောင် ခေါ်ကြည့်ရတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးမှာ 'သူတို့ 'ဆိုတော့ ... တစ်ဖက်က ဆွေကုန်မျိုးကုန်များ မျက်နှာလာပြထားကြဖို့ ရည်ရွယ်တာလား "

စိတ်ကောက်နေရုံဖြစ်သော သမီးတစ်ယောက် တုန်ယင်မတတ်ပါ ဖြစ်လာလျှင် ... သမီးကိုယ်တိုင်သည် လည်း ဦးမော်နိုင်နည်းတူ... ဒီစကားတွေကို ခုမှ ကြားသိသဘောပေါက်ရခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ "

မမကတော့ လုပ်လိုက်ဟေ့" ဟု ဦးမော်နိုင်က ကျိတ်ထောပနာလိုက်မိ၏။

။ ဦးမော်နိုင်ကိုပါ အဖော်ခေါ် အင်အားတောင့်စေပြီးမှ သာလျှင် သမီးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်ချလိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ကြီးကြီးက ဒီလိုလား ... "

အလိုလိုက်ထားသော သမီးဖြစ်သူထံမှ ဒီထက်ဒီ ဆိုးဝါးသော ကလန်ကဆန် စကားတွင် ထပ်ထွက်မလာနိုင်ခင်မှာ ဦးမော်နိုင်က ... "ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမ " ဟု ဝင်ဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"အခြေအနေကို သဘောမကျလို့ ဟေ့ ... မင်းကြည့်လိုက်ပါ ... မင်းကိုယ်တိုင်က သဘောကျပါတယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှ မပြောသာဘူးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဖြတ်ကြွေးတောင် လောင်းရဲသေး ... "

"ကြီးကြီး အဲဒီလိုအပိုတွေ မပြောပါနဲ့ ... ကြီးကြီးရဲ့ ခေါင်းကို ဘယ်သူက တကယ်ဖြတ်မှာ မို့လဲ ... ဖေဖေသာ တကယ်ဖြတ်ရဲရင် ... သမီးပြောရဲတယ် ... ဒီတနင်္ဂနွေကစပြီး ကြီးကြီးတော့ ခေါင်းပြတ်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေမှာပဲ ... "

"အောင်မာ ... ဒီမှာ ကျုပ် ကြုံပြောမယ်နော် ... ညည်း မောင်နိုင်ကို ဘာမှ ပွတ်တွတ် ... ပွတ်တွတ်နဲ့ အနီးကပ် ဗိုလ်ကျစရာမလိုဘူး ... အေးလေ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်က ပညာရှိပါ ... မြင်တာနဲ့ သိမှာပါ ... "

"အဲဒါကိုက ကြီးကြီးဘက်ကို ကြီးကြီးက ဆွယ်ပြီးစပြောတာ ... ဒီလိုဆိုရင် ... ကြီးကြီးလည်း မဆီမဆိုင်တဲ့ တခြားလူတွေအကြောင်းကို ဖေဖေကို ဘာမှ နားမချ... မဖြားယောင်းကြေး မဆွယ်ကြေး ..."

သမီးရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ဦးမော်နိုင်ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တို့ မြင့်တက်ရပြန်ပါပြီ။ မမကတော့ သမီးဆိုလို လိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မသိချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေကာ ... ဘာမှ ပြန်မပြောပေ ... ။ သမီးရဲ့ မျက်နှာကတော့ သူ့ ကြီးဒေါ်ကို လှောင်ပြောင်လိုဟန်နှင့် ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ ... ။ ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ သမီးရော မမပါ ကိုယ်စီ နောက်တစ်လှမ်းဆီ ပြန်ဆုတ်သွားကြပြီဆိုတာ ဦးမော်နိုင်က ရိပ်မိလိုက်ပြီ ... ။ ဂူးတူးဝါးတားတွေ ဆက်အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေကြဖို့ စိတ်ကူးရှိကြတော့ပုံမရ ... ။ လျှို့လိုက်ကြပြီ ... ။

"သမီး ... ဒါဖြင့်ရင်လည်း ... သူ့ဘက်က လူကြီးမိဘတွေရော ဆွေမျိုးဧည့်သည် တွေပါ တစ်ပါတည်း အားလုံးပါမလာစေရတော့အောင် ကြိုတားထားလိုက်ပါလား... အဲဒီလိုကြီး တစ်ပြုံတမကြီးတွေ ပါလာကြပြီးမှ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ... သမီးအပေါ်မှာ သူတို့ လူကြီး မိဘတွေဘက်က အမှတ်လျော့ စိတ်ပျက်စရာ တစ်ချက် ဖြစ်သွားလိမ့်မ

ယ် ... "

"ဒါဆို ဖေဖေက နောင်အရှည်သဖြင့် ဆက်ဆံရေးဆိုတာကို ထည့်တွက်ပြီး.. အမှတ် မလျှော့စေချင်တာမျိုးပေါ့နော် ... "

သမီးရဲ့ လူလည်ကျမှုကို ပြီးချင်သွားမိသော်လည်း ... အစ်မဖြစ်သူက "ဆက်" ခနဲ ပြုံးပြုံးကြီး လှည့်ကြည့်လာသဖြင့် ဦးမော်နိုင်မှာ ပြုံးချင်စိတ်ကို အသာထိန်းလိုက်ရပါသည်။ ။ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေကိုလည်း ရေးတေးတေးမှ သည် ... ခပ်ရှင်းရှင်း မြင်စပြုလာ၏။ ။ အစောကတည်းက ... လူငယ်ချင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို အပြတ်တားမြစ်မထားခဲ့ကတည်းက ... သမီးရဲ့ ကောင်လေးဆိုသူဟာ ... ဒီလောက် ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးကြီးတည်းကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ... ။

မြင်လိုက်တာနဲ့ သဘောမတွေ့နိုင်စဖွယ် ... ကိုယ် ၊ စိတ် ၊ အခြေအနေမျိုးနှင့် သာဆိုရင် ဦးမော်နိုင်ရဲ့ အစ်မ ဖြစ်သူဟာ ဒီအထိ ဘယ်အရောက်ခံခဲ့ပါ့မလဲ ... ။ စစ်ချင်းတည်းက တုတ်နဲ့ ထိုးမချရုံတမယ် ... ကော်ထုတ်ထား ပြီးသာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ။

ပြီးကျတော့ သမီးရဲ့ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းကိုလည်း ဦးမော်နိုင်က ယုံကြည်စွာ အထင်ကြီးပါသည်။ ။ အလိုလိုက် လွှတ်ပေးပြီး ထိန်းကျောင်းထားမှုပုံစံမှာ ... သမီးကို လူကြီးမိဘတွေနှင့် ပြိုင်ငြင်းကာ ပြောရဲဆိုရဲရှိဖို့ ဝန်မလေးသည့် ... ခပ်ဆိုးဆိုးကလေး ဖြစ်နေစေသော်လည်း ... ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နှင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်တတ်သည့် ဘက်မှာ တော့ အားသာ ... အကျိုးရှိနေစေပြန်တာပဲ မဟုတ်လား။ သမီးရွေးချယ်ခဲ့သူဟာ ... အနည်းဆုံးတော့ ... လောင်းကစားသမားလေး ... ဆေးသမားလေး ... ကလေးကချေ ပေါက်လွှတ်ပဲစားကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာ ကို သေချာပေါက် စိတ်ချထားလို့ ရပါသည်။ ။

ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုကတော့ ... "မဆိုးပါဘူးလေ" ဟု စောင့်ပဲ ကြည့်နေခဲ့သည့် မမအတွက် ... လူကြီးမိဘ မျက်စိနောက်ချင်စရာ တစ်ချက်ချက်နှင့် ငြိသွားခဲ့တာမျိုး ... ။ ဒါမှ မဟုတ် ... ခုကျကာမှ "မဆိုးပါဘူး" ထက် ပိုသဘောတွေ့ချင်စရာ ... အသစ်တစ်ယောက်ယောက်ကို မမက ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားနိုင်တာမျိုး ... ။ သမီးရဲ့ စကားအရ ဒုတိယတစ်ချက်က ပိုဖြစ်နိုင်ချေ များ နေပါသည်။ ။

"ခုမှ ထတားလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး ဖေဖေ ... သူ့မိဘတွေက မန္တလေးကပါ ... ဒီပွဲအတွက် သူသွားခေါ် နေတာဆိုတော့ ... မနက်ဖြန်ပဲ တွေ့ကြရမဲ့ ကိစ္စ ... ဒီနေ့မှ ထတားလို့ တော့ မရတော့ဘူး ..."

"အို ... အနည်းဆုံးတော့ ဒီအိမ်ထဲပါ မလာအောင်တားဖို့ အချိန်မီ သေးတာပဲ ... ညည်း မကပ်သတ်နဲ့ ... "

"သူ ပြန်ရောက်ပြီလား မရောက်သေးဘူးလားမှ မသိတာ"

"ခါတိုင်းလည်း ညည်းတို့ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ပိကျိုထိုးပြီး တယ်လီဖုန်းရုံးကို လုပ်ကျွေးနေကျပဲ ... လူလည်မကျချင်နဲ့ နော် ... ဒေါ်သမီး ... တားမရနိုင်တော့လို့ ပါလာကြရတဲ့ အတူတူဆိုပြီး မင်္ဂလာစကားတွေ ထပြောနေကြလည်း သမီးရှင်ဘက်က လက်ခံချင်မှ ရတာ ... အပိုင်ထုလိုက်မဟဲ့လို့ ဇွတ်မတွတ်နဲ့ ... ညည်းကို အရှက်မကွဲစေချင်လို့ ကျုပ်တို့က စေတနာနဲ့ ကြိုတားခိုင်းတာ ..."

သမီးက ကြီးတော်ဖြစ်သူကို ဇောင့်ခနဲ ကျော်ခိုင်းလိုက်လျှင် ဦးမော်နိုင်က နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် ...

"ဪ ... သူတို့ တွေကလည်း မန္တလေးကပဲလား ... ဒီလိုမှန်းသိ မန္တလေးကနေ မိဘတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းလာကြရမဲ့အစား ... ဟိုမှာ ပဲ တွေ့ဖြစ်လိုက်ကြရရင် ..."

"ဘာဆိုလဲဟဲ့ ..."

ဒေါသက်ပိုင်က ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက် ဝင်အော်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီလိုတွေ့ကြဖို့ ကို မလိုသေးဘဲ ... ကိစ္စမျိုးပါလို့ ဆိုနေမှ ... အရေးထဲ သူ သက်သာရင်ပြီးရော ... ကိုယ့်အိမ်တင် ဖင်ထိုင်ကျောက်ချပြီး သမီးထိုးအပ်လိုက်ချင်တဲ့ သူမျိုးကလည်း ရှိသေး ..."

ဦးမော်နိုင်က ကုပ်ကလေးပုကာ အစ်မဖြစ်သူကို လက်ပဲမြှောက်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ သမီးမှာ ကြီးတော် ဖြစ်သူကိုသာကလန်ကဆန် ပြန်ပြောချင်နေပုံရတာ ... တစ်ဖက်ကိုတော့ဖြင့် အချိန်မီ ကြိုပိတ်လိုက်ပြီးပုံပါပင် ...။ တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ... သူ့ ကောင်လေးဖြစ်သူ ဆိုသူ အိမ်ရောက် လာသောအခါ ... တစ်ဦးတည်း ကုပ်ချောင်းချောင်း ကလေးသာ ဖြစ်လျက် ... မိဘဆွေမျိုး ... တစ်ပုံကြီးဆိုသူ ... ၊ "သူတို့" ဆိုသူတွေ တစ်ယောက်မှ ပါမလာကြပါ ...။

ဒါတောင် ဂျစ်ကျယ်ကျယ် သမီးက (ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်ထားပြီးပုံရရက်)အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ...

"ဘယ်သူမှ လဲ ပါမလာပါလား"

"ကိုယ့်ကိုပဲ ခေါ်ကြည့်တာဆို ... လူကြီးတွေ မလာရဘူးမှတ်လို့ "

အခန်းထဲကနေ ကြားနေရသည့် ဦးမော်နိုင်မှာ ပြုံးတောင်မှ ပြုံးမိသေးတော့ ... ။ ခဏကြာတော့ "ဖေဖေ ... ကြီးကြီး ..." ဟူသည့် အသံ ခပ်နွဲ့နွဲ့နှင့် သမီးက ဦးမော်နိုင်နှင့် ဒေါသက်ပိုင်တို့ ကို လက်လာဆွဲပြီး အတွင်းခန်းမထဲမှ အပြင်ဧည့်ခန်းဆီသို့ ... လာခေါ်ထုတ်ပါသည်။ ။ "ခပ်တင်းတင်းပဲ နေပစ်မယ်" ဟု ဆုံးဖြတ် ထားဟန်ရှိသည့် မမက ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးမို့ ဦးမော်နိုင်ကပဲ (တမင်တကာ) အဆင်ပြေပြေ သက်

သောင့်သက်သာ ဆိုသည့် ပုံပေါက်အောင် ... ဇလိုက်ဇလျော မျက်နှာ
ထားနှင့် အပြင်သို့ လှမ်းအထွက် ...

"ဟိုက် ... "

သမီးက ဦးမော်နိုင်ကို အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်လာကာ ... "
ဖေဖေ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..." တဲ့ ...။ ဦးမော်နိုင်က သမီးကို ပြန်မဖြေ
သေးဘဲ ဧည့်ခန်းမှ သင်္ကေတသားထံပဲ ချက်ချင်းပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ...
ထို သင်္ကေတသားလေးက ထိုင်ရာမှ ခပ်မြန်မြန် ထရပ်ကာ ... ကိုယ်က
လေးများ တောင် ကိုင်းညွတ်ကွေးကာ အရို အသေပေးလျက် ...။

သင်း ... သင်း ... သင်း ... ။ မျက်နှာပြောင်ပဲ တိုက်လွန်းတာလား။
တကယ်ပဲ မမှတ်မိတာလား ...။ သမီးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်စိတ်နှင့် ဇ
လိုက်ဇလျော ... ပြေပြေလည်လည်လေး လုပ်ပြထားဖို့ ပဲ စိတ်ကူးရှိခဲ့သ
ည့် ဦးမော်နိုင်လည်း အစမဖြစ်သူနည်းတူ ... တောင့်တောင့်ကြီးပဲ ဖြစ်
သွားခဲ့ရပါပြီတည်း ... ။

သမီးကတော့ သူ့မျက်နှာထားလေးကို မမှုန်လိုက်မိအောင်
မနည်းကြီးကြိုးစားထားပုံရကာ ... ဖြစ်ဆွဲကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည့် အ
ဖေနှင့် ကြီးဒေါ်တို့ ကို ခါးကနေ တွန်းထုတ်ကာပင် နေရာချဖို့ စီစဉ်သ
ည် ။ ဦးမော်နိုင်ဘက် တစ်ချက်လှည့် အကဲခတ်လိုက်သည့် ဒေါ်သက်ပိုင်
က ဦးမော်နိုင်ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားသော ပုံစံကို အကဲခတ်မိရုံနှင့် သူကလ
ည်း နှစ်ဆလောက် ပိုတင်းသွားလေပြီ ... ။

"သမီး ... တကယ် အကျယ်ကြီး အော်ငိုချပစ်လိုက်မှာ နော် ..."

သမီးက ဦးမော်နိုင်ရဲ့ နားရွက်နားသို့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေး အသာကပ်
လာကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ခြိမ်းခြောက်ပါသည် ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီ
လို ... မျက်နှာပြောင်တိုက်၊ စာရိတ္တမကောင်းသည့် အောက်တန်းစာ

ကောင် တစ်ကောင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ... သမီးဖြစ်သူကို အကြီးအကျယ် ကျရှုံးမျက်ရည်ကျသွားရတာမျိုး...ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် မဖြစ်စေလိုတာနှင့် ပဲ ဦးမော်နိုင်က မမကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ကာ ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်တွေမှာ တော့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"လူခ ... ပါ ဖေဖေ ... ခ ...ဒါက သမီးဖေဖေ ဦးမော်နိုင်တဲ့ ... ကြီးကြီးကိုတော့ ခ, သိပြီးသားပါ..."

"ညီအကို အရင်းအချာတို့ ... အမြွှာမွေးတို့ များ ရှိသလား "

ဦးမော်နိုင် ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မေးခွန်းကြောင့် အားလုံး ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီးမှ ... "လူခ" ဆိုသောငလျင်ကောင်က ချက်ချင်းအကြောင်း ပြန်ကာ ... သွက်လက်ယဉ်ကျေးစွာပင်...

"မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသော သားပါ ..."

"ဪ... မန္တလေးသား ... ဟုတ်လား ..."

"မိဘများက မန္တလေးမှာ နေကြပါတယ် ခင်ဗျာ ..."

ကျလည်း ကျတဲ့ အကောင် ...။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မန္တလေးဘက် ခိုးပြေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာများ လား။ ဟိုတစ်နေ့ညကတော့ ဖြူးကနေ အထက်ဘက်ပဲ ပြန်တက်သွားကြသလား ... ရန်ကုန်ပဲ ပြန်ဆင်းလာကြသလားမသိ...။ ဒီကနေ့မှာ တော့ နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူမိဘများ ရှေ့မှောက် ခပ်တည်တည်ပင် လာရောက်နေပြန်သည်။ ။

မခိုးဖြစ်ကြဘူးလား မသိ။ ဟာ ... ဘာဆိုလဲ... မခိုးဖြစ်လည်း ဘာကြောင့် ခွင့်လွှတ်ရမှာ လဲ ... ။ ခိုးဖြစ်ပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ ...

မခိုးဖြစ်လိုက်ရင်လည်း ငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းတာကတော့ ဖမ်းတာပါပဲ ... ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ...။

အမယ် ... ဟိုတစ်နေ့ကများ ... ဒီလိုယဉ်ကျေးလိမ္မာသည့် ဟန်က လေးလည်း တစ်စက်မှ မပေါက်ပါဘူး ...။ ဂျစ်ကန်ကန် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနဲ့ ...။ သူက မခိုးဘဲ ဟိုကဇွတ်လိုက်လာတယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေဦး ...။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်သူကို ဒီလောက် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ရန်လုပ်နေစရာလား။ ခုမှ အတင်း ကာရောကြီး ဟန်ဆောင်ထား ချင်သော်လည်း လူကြီးသူမကို မသိတတ်... မယဉ်ကျေးလှတာကိုလည်း ... ဦးမော်နိုင်က ထိုနေ့ကတည်းက ... ကိုယ်တိုင်ကို ကြုံဖူးပြီးသား...။

စကားနှစ်ခွန်းလောက် ပြောပြီး ဘာမှ ဆက်မထွက်လာတော့ဘဲ စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသောအခါ ... သကောင့်သားလည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ...။ သမီးခမျာတော့ မျက်နှာလေးပျက်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရှာပြီ ...။ ကိုယ်တိုင်က ကြိုတင်းထားသည့် မမပင် ဦးမော်နိုင်ကို နားမလည်သလိုကြီး အကဲ ခတ်လျက် ရှိလေသည် ။

"မင်း ငါ့ကို ဘာပြောစရာများ ရှိဦးမလဲကွ ..."

ဦးမော်နိုင်က နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လမ်းဖွင့်ကာ မေးမြန်းလိုက်သည် ။ မှတ်မိပြီး ဟန်ဆောင်နေတာပါဆိုရင် ...။ ရှင်းစရာရှိ ... ရှင်းပြလေ ... နားထောင်ကြည့်ရ တာပေါ့ ...။ သို့သော် ... အလကားကောင်က ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံနှင့် ... "ဟို ... ဘာမှ မရှိပါဘူးခင်ဗျ ... " တဲ့ ... ။ ပြီးရောပေါ့ ... ။ ဦးမော်နိုင်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

"ပြီးရော ... အသိအမှတ်ပြု ခေါ်ကြည့်တယ်ဆိုတာ ... သဘောတူပါပြီလို့ ဆိုချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဒါကိုတော့ သိထားစေချင်တယ် ... လာ ...မမ ..."

ဒေါသက်ပိုင်က အားတက်သရော ခပ်မြန်မြန်ပင် ထိုင်နေရာမှ သွက်
သွက်ကြီး ထရပ်လိုက်သည် ။ သမီးရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကတော့
ညှိမှောင်ရင့်ရော်လို့ သွားလေသည် ။ သနားစရာ သမီးရယ် ...။ ကံဆိုး
လိုက်တာ ...။ အမှန်တကယ် ဖြစ်သင့်တာကတော့ တစ်ထိုင်တည်း မျက်
နှာချင်းဆိုင် ပြောင်ဖွင့်မေးချပစ်လိုက် ...။ ပြီးတာနဲ့ အပြတ်ဖြတ် ...။ ဒါ
ပဲရှိတာ ...။

သို့သော် ... ဦးမော်နိုင် ခမျာမှာ မလုပ်ရက် ...။ မလုပ်ရဲ ...။ သမီးကို
သနားသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်လှသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမီးရဲ့
ခေါင်းထဲကို အမှန်တရားတွေ ထည့်ထည့် ပေးသည့် နည်းကိုပဲ သုံးပါ
တော့မည်...။

ဦးမော်နိုင်နှင့် ဒေါသက်ပိုင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သားဟာ အိမ်
ရှေ့ကလူရဲ့ ကွယ်ရာကို ရောက်သည် ဆိုရုံ နှင့် ပင်ထသတ်တော့မတတ်
ဝုန်းခနဲကို အချင်းများကြပါတော့သည် ။

"ထွီ ... ဆိုးလိုက်တဲ့ ရုပ်ဗျာ ...ရုပ်ကလည်း ဆိုး ... အူကြောင်ကြော
င်ကလည်း နိုင်... မမ ဗျာ ... ခင်ဗျာ ... အငြိုးနဲ့ တမင်လုပ်သလားတော
င် စွပ်စွဲလို့ ရနိုင်နေပြီ ..."

"ဟဲ့ ...ဟဲ့ ...ဟဲ့ ...ရှူး ...ရှူး ...တိုးတိုးလေ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"မတိုးနိုင်ဘူး ... အဲဒီလောက်ဆိုးနေတဲ့ ရုပ်ကြီးကို ခင်ဗျားသာဆိုရ
င် ယူမလား ... ခုတော့ ကျွန်တော်သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ..."

"မောင်နိုင်..."

ဒေါသက်ပိုင်လေ ... ဘယ်ရလိမ့်မလဲ ... ။ အိမ်ရှေ့က ဧည့်သည်
ကြားသွားမှာ စိုး၍ တရှူးရှူး လုပ်နေသမျှ ... ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသထွ

က် လာပြီ ဆိုရင်တော့ ... ဘယ်သူ ... ဘာကြားကြား ... ဘာများမှုနေရ ဦးမည်နည်း ...။

"နင် သူများ သားသမီး တစ်ယောက်ကို ဒီလောက် ချိုးချိုး ဖဲ့ဖဲ့ မပြောပါနဲ့ ... နင့် လာပြောရင် နင် ကြိုက် မလား"

"အာ ... မမ လုပ်ပုံက ချိုးချိုး ဖဲ့ဖဲ့ ပြောတာထက်တောင်မှ လွန်နေ သေးတဲ့ ဟာ ... ဘယ်နှယ် ..."

"ဟဲ့ ... ရုပ်တစ်ခုတည်းကို အဓိကထား ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား ... ရုပ်ဆိုတာ ပြုတ်သောက်လို့ ရသလား"

"ရုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ အဓိကထားပြီး အရင်ကြည့်ရမှာ ပေါ့ ... လူ လူချင်း ဆက်ဆံပြီးဆိုရင် ဒီရုပ်ချင်းက အရင်တွေ့နေရတဲ့ ဟာ ... ရုပ် ဆိုတာ ပြုတ်သောက်ပစ်လိုက်လို့ မရနိုင်လို့ ပဲ ကျွန်တော်ကလည်း ပြော နေရတာ ၊ ပြုတ်သောက်လို့ ရလို့ ကတော့ ဘာအရေးလဲ ...ဒါကြီး မမြင် ချင်တော့ရင် ပြုတ်သောက်ပစ်လိုက်ရုံပဲ ၊... ပြီးရော ... ခုဟာက အဲလိုပြီးမသွားနိုင်လို့ လေ ... မသေမချင်း ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ ...ဟာ...ပြောတာ နဲ့ တောင် စိတ်ဓာတ်ကျတယ်... တော်ပါဗျာ..."

"လူခ" ဆိုသော အကောင်တစ်ကောက်ကို မနှစ်သက်နိုင်ကြသည့် ဘက်မှာ ဆန္ဒလာညီနေကြသော ဒေါ်သက်ပိုင်နှင့် ဦးမော်နိုင်တို့ မှာ ..." ဖေဖေရော ကြီးကြီးပါ မတရားဘူး... လုံးလုံးမတရားဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... သမီးကို အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ပြောပြဦးမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... " ဟူသည့် သမီးရဲ့ စကားများကိုပါ တက်ညီ လက်ညီ လျစ်လျူပြီးကြချိန်၌ ... ဒေါ်သက်ပိုင်က ... ဦးမော်နိုင်ကို သူ့ ဘက် သားကြီးလုံးလုံးဟု ထင်သွားခဲ့လေပြီ ...။

"ဒီလိုရှိတယ် မောင်နိုင်ရေ ... သမီး ရွေးလာတဲ့ ကောင်လေးကို မင်း

ကိုယ်တိုင် မြင်မြင်ချင်း ကြည့်လို့ ကို မရတာဆိုတော့ မမ အနေနဲ့ ဘာမှ အထူးပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ မမ ပြောချင်တာက ... တစ်လက်စတည်းနောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း မင်း ကြည့်ပေးသွားပါဦးလို့ "

"ခင်ဗျာ ... "

"သမီးအတွက် မမ ကိုယ်တိုင် သဘောကျထားတဲ့ တစ်ယောက် ရှိတယ်ကွယ့်"

တကယ်တမ်း ဆိုရင်တော့ ... သမီးကို အပြင်းအထန်ကြီး ဆန့်ကျင်နေရသည့် ဒီလိုရက်ပိုင်းမှာ ... ဦးမော်နိုင်က အစ်မဖြစ်သူဘက် လုံးလုံးကြီး ဘက်ပင်းပြီး ... နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ကြည့်တာတို့ ဘာတို့ သိပ်တော့ မလုပ်ချင်လှသေးပါ။ သို့သော် ... ကိုယ့်အနေနဲ့ က အဲဒီ“လူခ” ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘာကြောင့် မကြိုက်နိုင်ရသလဲ ဆိုတာမျိုးကို သမီးကိုရော အစ်မကိုပါ ဖွင့်ပြောမပြချင်သေးချိန် ဖြစ်နေတာရယ် ... အစ်မဖြစ်သူရဲ့ တတွတ် တွတ် တကျိုကျိုကို နားသည်းညည်းခံမနေနိုင်တော့တာရယ်နှင့် နောက်ဆုံး ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်မိတော့တာ ...။

သမီးကို ဟိုးပိစိညောက်တောက် အရွယ် ... ပလူမွေးပလူတောင် ဘဝတည်းက ချေးကလူ သေးကလူ ပြုစု စောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ကြီးဒေါ် ဖြစ်သူထံမှာ ဒီလောက်တော့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့် အာဏာရှိသင့်သည် ဟု လည်း ဦးမော်နိုင်က အပြည့်အဝ ယုံကြည်သည် လေ။

ရောက်မဲ့ရောက်လာတော့ ... ဟော့ဒီလို ကိုးလို့ ကန့်လန့်ကောင် ... ။ ရုပ်က ဆိုးရတဲ့ အထဲ ...လူက အူကြောင်ကြောင် ဟန်ပန်ဂိုက်ဆိုက်နှင့် ... ငါးမိနစ်မျှလောက်တောင် ငြိမ်ထိုင်ကြည့်မနေ ဝံ့လောက်အောင် အချိုး ကမပြေ...။

"ရုပ်ကလေးက ဒီလောက် မဟုတ်ပေမဲ့ ... "

"ဘာဒီလောက် မဟုတ်ရမှာ လဲ ... ဒီလောက် ဟုတ်နေတာ ကြီးကို ..."

"ဪ ... ငါ ပြောတာလည်း နားထောင်စမ်းပါဦး ... ရုပ်တစ်ခုတည်း ကွက်ကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာ ဘက်စုံ အဘက်ဘက်ကကြည့်ရမယ်ကွယ့် ..."

ဘယ်ဘက်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ တင် သမီးနဲ့ သူ့ကြီးဒေါ်တို့ ကြားက ပဋိပက္ခက နည်းလှမှာ မ မဟုတ်တာကို ... ဦးမော်နိုင်ထက်တောင်မှ ဒီသမီးနဲ့ အချိန်ကြာကြာ အတူတကွ လက်ပွန်းတတီး ရှိခဲ့သည့် ဒီအစ်မတစ်ယောက် ဘာကြောင့် များ မမှန်ဆ နိုင်ရတာလဲ။ သမီးမှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား မရှိတောင်မှ ... ဒီလိုရုပ်မျိုးကို “ လူကြီးစကား ” ဆိုသည့် တစ်ချက်နှင့် သမီးက မျက်စိပိတ်ပြီး လုံးဝ လက်ခံလိမ့်မှာ မဟုတ်တာ မမ သိသင့်သည် ။

ခုတော့ ခုဟာက ပြိုင်ဘက်ကလည်း ရှိ ...။ အချင်းကတော့ ခဏထားလိုက်ပါဦး ...။ အဆင်းချင်း ကွာခြား လိုက်ပုံကတော့ မိုးနှင့် မြေမျှတောင်မှ မက ...။ မမဟာ တစ်ခါတလေတော့ အဲဒါတွေ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလှတာ...။ ဦးမော်နိုင်သာ ဆိုရင်တော့ ဒီလို တစ်ဖက်သတ်ကြီး သိသာနေမည့် ပြိုင်ပွဲမျိုးကို ဝင်ပြိုင်ဖို့ စဉ်းတောင်စဉ်းစာမနေတော့ပါဘူး...။ သူ့ကို ခွကျသည် ဟု ပြောပြန်ရင်လည်း သူက မကြိုက်...။ ခွကျလှတာကတော့ မျက်မြင်လက်တွေ့ပင် ဖြစ်လေသည် ။

နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်လှန်ရရင်တော့ ငိုဟယ်ရယ်ဟယ်နှင့် မောင်နှမချင်း ရန်သတ်ပွဲတွေ ထဖြစ် ပွားနေရဦးမည်။ သူ့ တုန်းကဆို ဒီလော

င်တောင် ရုပ်ရည်က ဆိုးဝါးနေတာမဟုတ် ... အသားအရေလေး နည်း
နည်းလောက် ညိုမှောင်နေတာနှင့် ပဲ ... မိဘလုပ်သူတွေနှင့်
ခုနှစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား ပြဿနာတွေကြီးထွားပြီး... နောက်ဆုံးမှ
မိဘကို ပြန်အရွံ့တိုက်ကာ... ခုထက်ထိ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ
အပျိုကြီးပဲ ဇွတ်လုပ်ခဲ့တာကြည့်...။

ဦးမော်နိုင်တို့ ကတော့ ကိုယ့်အလှည့်တုန်းကလည်း ညွန့်ပေ့ဆိုသည့်
“ခေါင်”လှထိပ် တင်ကိုမှ ...။ ကိုယ့် သားသမီးအလှည့်ကျတော့လည်း
... ခပ်စောစောကတည်းကိုက ... မကြာမီ ထပ်မံပေါက်ပွားလာမဲ့ မျိုးဆ
က်သစ် လေးတွေအတွက်ပါ ကြိုတင်ပြီး ..."ငါ့မြေးတွေဟာ ငါ ကောက်
ချီချင်တဲ့ ရုပ်မျိုးတော့ ရှိပစေဟေ့ ..." လို့ ကို ပြောထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ
လောက်အထိကို မြောင်ဖွင့်ပြောခဲ့ပါရက်နဲ့ ... မမရယ် ...။ ဟင်း...။

"ဈေးရောင်းများ လည်း တော်လိုက် ကောင်းလိုက်ပုံများ နှယ် ...
မင်း မြင်စေချင်တယ် မောင်နိုင်ရယ်..."

"အမယ်လေးဗျာ... တော်ပါပြီ ... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဈေးရောင်း
ရတယ်လို့ ပဲ ..."

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ခနက တစ်ချက်နဲ့ တောင် ပယ်ဖို့ လုံလော
က်နေတာ ... ခုတစ်ချက်ပါ ထပ်တိုးလိုက်ပြန်တော့ ... ဗဲရီးဆောရီးပဲ မ
မရေ ... မော်နိုင် သမက်ဟာ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးနဲ့ ဈေးရောင်းတော်လိုက်
တာလို့ များ အပြော မခံနိုင်ပါဘူး ... တွေတာနဲ့ တင် ကြက်သီးထလွန်း
လို့ ..."

ဒေါ်သက်ပိုင်က သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဦးမော်နိုင်ရဲ့ လက်မောင်းတ
စ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်လိုက်သည် ။ တစ်လက်စတည်းနှင့်
အပိုင်ပြောနိုင်မဲ့ပုံ မပေါက်ရင်တော့ ... ကိုယ်လည်း ကျွမ်းကျင်လည်ဝ

ယ်လှတဲ့ ကုန်သည် ဈေး ရောင်းတစ်ယောက်ပီပီ ... ဇွတ်ဆက်ရှေ့ တိုးမ နေတော့ဘဲ ...

"ဒါဖြင့် ... မင်း ဟိုတစ်ယောက်အကြောင်းတွေ တိကျသေချာအောင် စုံစမ်းချင်သေးတယ် ဆိုတာ ... အဲဒါ တစ်ခုတော့ ...မောင်မိုးမြင့် ကို မင်း အကူအညီတောင်းလို့ ရတယ် ... သူလို လည်လည်ဝယ်ဝယ်နဲ့ နှုတ် လုံကျိုးနွံတဲ့ လူမျိုး မင်း ဘယ်မှာ မှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး ... မင်းက မန္တလေး တင် အနေများ တာ ... ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုလူခံတစ်ယောက် ကိုတော့ မင်း သုံးကို သုံးမှ "

ဒီအချက်ကိုတော့ ကောင်းသလား ... မကောင်းသလား မဆုံးဖြတ်နိုင် သေးသည့် အတွက် ဦးမော်နိုင်က ခေါင်းမညိတ် ... ခေါင်းမခါ ခပ်မဆိတ်သာ လုပ်နေလိုက်ပါသည် ။ ကောင်းနိုင်သည့် အချက်ကတော့ မမ ပြောသလို "ရန်ကုန်လူခံ ၊ လည်လည်ဝယ်ဝယ် ... နှုတ်လုံကျိုးနွံ" ဆိုရင်တော့ တကယ့်ကို အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့...။ သို့သော် မကောင်းနိုင်တာက ... သူ့ကို ဒီနေရာမျိုးမှာ မှ ခေါ်သုံးမိလို့ ... သူက ... "ဒီအဘိုးကြီးလည်း ငါ့ဘက်သားပဲ ..." ဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်သွားလျှင် သွားပြီ ...။

ဒီနေရာမျိုးမှာ အရောင်းအဝယ်သမားပီပီ ... "ငါက ဆန်ပေးရရင်တော့ ဆီပြန်ရကို ရရမှ " ...ဟု တွက်တတ်သည့် သူဆိုရင် ပိုဆိုးမည်။ ဦးမော်နိုင်ကလည်း သူ့ဆီက ဆန်ကိုသာ အလိုရှိတာ ... ကိုယ့်ဘက်က 'ဆီ' ကျတော့ တစ်စက်တလေလောက်မှ ပြန်အပါခံနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

"ကဲပါ...လာပါ... လာပါ ... တခြားကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲက ပြန်ထုတ်ထား ... ဘယ့်နှယ့် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာကို ဧည့်သည် က လာပါတယ် ... မိတ်ဆက်ပေးပြီးတာနဲ့ ... အိမ်ရှင်ဖြစ်သူတွေက အထဲဝင်ပြေးပြီး ဧည့်

သည် တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ချန်ထားရစ်တာကတော့ အလုပ်မ
ဟုတ် လှသေးပါဘူး...နောက်ကိစ္စက နောက်ထား... ဒီလိုကြီးလူမှုရေး
မကျေတာကတော့ မကောင်းပါဘူး..."

ဒေါ်သက်ပိုင်က မောင်ဖြစ်သူရဲ့ လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်လျက်
အိမ်ရှေ့ဘက် ပြန်ထွက်လာကြတော့ ... လူကြီးနှစ်ယောက်ကို မြင်
သည် နှင့် ...(သရဲလိုလို) သနရုပ်ပ မရှိလှက ကောင်က ထိုင်မလို ထမ
လို ကုန်းကွကွ ...။ ဦးမော်နိုင်က မကြည့်ကို မကြည့်ချင်တာနှင့် မျက်နှာ
ကို တမင်ခပ်လွှဲလွှဲသာ ပြုထားသည်။ ။

"သမီးတို့ အဖေက ဒီမှာ ကြာဦးမှာ မောင်မိုးမြင်ရဲ့ကြီးကြီးကလ
ည်း ဆိုင်တစ်ဖတ်...သမီးကလည်း သူ့အလုပ်တစ်ဖတ်နဲ့ ...ကြီးကြီးရဲ့
မောင်မှာ အသွားအလာများ ခက်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းက ကူညီစေချင်
တယ်..."

"ဟာ...ကြီးကြီးရာ...ပြောစရာလား...ဒါသားတာဝန်ပါ..." "သား"
...။ ထို့...အန်ချင် လိုက်တာ။

"မလိုပါဘူး...ကိုယ့်မလည်း လက်နဲ့ ခြေနဲ့ ...
ကိုယ်ကားကိုယ်မောင်းပြီး မန္တလေးကတောင်မှ ရန်ကုန်ထိ တစ်ယောက်
တည်း ဆင်းလာတာ ... ဘာကိစ္စ ရန်ကုန်ရောက်မှ အသွားအလာက
ခက်ရမှာ လဲ ... မန္တလေးမှာ အနေများ ပေမဲ့ ရန်ကုန် ဆိုတာလည်း ကို
ယ်မွေးဇာတိပဲဟာ .."

အထဲမှာ တည်းက ပြောဆိုထားပြီးသား ကိစ္စကို ဦးမော်နိုင်က ထပြ
င်းပစ်လိုက်သည့် အတွက် ဒေါ်သက်ပိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ခပ်မဲ့မဲ့ပင်
ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။ မောင်ဖြစ်သူကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်နှင့် သတိပေးဖို့
ကြိုးစားကြည့်တော့ လည်း အကြောင်းသိ အစဉ်းသိ ဖြစ်တဲ့ ဦးမော်နိုင်

က သူ့ အစ်မကိုရော သူ့ရဲ့ ကောင်ကိုပါ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘဲ နေလို့ ရသည့် ... နံရံတစ်ခုဆီပဲ အကြည့်ကို တရစပ် ပို့လွှတ်ထားသည်။ ။

"ဘဘက သားတို့ ထက် အတွေ့အကြုံများ တာ သားသိပြီးသားပါ ... သားတို့ သိတယ် တတ်တယ်ဆိုတာ ... သားတို့ ထက် အများကြီး စောမွေးထားတဲ့ ဘဘတို့ ကိုတော့ ဘယ်မိပါမလဲ... သား ကူညီနိုင်မယ် ဆိုတာက လည်း ဘဘ မလုပ်ချင်တဲ့ ...သားတို့ နဲ့ မှ ကိုက်နိုင်မဲ့ ကိစ္စ လေ နည်းနည်းလောက်သာပါ ဘဘရဲ့ ..."

ဟေ့ကောင် ... တိတ်စမ်းကွာ ... နားရာဇဝတ်သင့်လိုက်တာ ... ။ “ တသားသား”နဲ့ ... ။ လူကိုများ သူ့ဆီ ဈေးလာဝယ်တဲ့ ဈေးဝယ်ကြီးများ မှတ်နေသလား ... မသိပါဘူး ... ။ ဒါလား ... ဈေးရောင်းတော်တယ် ဆိုတာ ၊ ဒီလို "တသားသား" နဲ့ ပစ်ချဲ့ချဲ့ကြီးလား ... ။ ကျွတ် ... ငါသာဆို မဝယ်တဲ့ အပြင် ... သူ့ဆိုင်ရှေ့က တောင် ချာခနဲ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ခဲ့ဦးမယ် ။ ဆိုင်ရှေ့လည်း နောက်တစ်ခေါက်များ ယောင်လို့ တောင်မှ ထပ်မဖြတ် ဘူးမှတ်။

"သမီးကို လိုက်နှောက်ယှက်နေတယ် ဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ ကိစ္စကို ဘဘ စုံစမ်းချင်တယ်ဆိုရင် ... သား အပြည့် အဝ ကူညီနိုင်တယ်လေ ... ဒီလို ကိစ္စမျိုးကျတော့ ဘဘတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းထက် သားတို့ လှုပ်ရှားတာကသာ ပိုသင့်တော်ပါတယ် ... "

ဦးမော်နိုင်က အမဖြစ်သူကို ဒီတစ်ခါတော့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင် ဆိုင်ပစ်လိုက်သည် ။ ကြည့်စမ်း ဒီလို ကောင်မျိုးကိုမှ နှုတ်ဖွာဖွာနဲ့ လျှောက်ကိုပြောထားတော့တာပဲ ... ။ ဟား ...။

ဒေါ်သက်ပိုင်က ဦးမော်နိုင်ရဲ့ အကြည့်တို့ ကို ... "ဘာဖြစ်သေးလဲ .." ဆိုသည့် ပုံစံနှင့် ခပ်အေးအေး ... ခပ်တင်းတင်းသာ တုံ့ပြန်ပါသည်။ ။

"ဘဘ ... သားကို စိတ်ကြိုက်ခိုင်းကြည့်ပါ ... သားကတော့ ဘဘနဲ့
ရေစက်ကို ပါတယ်ထင်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ် ...
ကြာသပတေးသားချင်းမို့ ထင်ပါရဲ့ ... မြင်မြင်ချင်း ... ကိုယ့်ရဲ့ ဆွေမျိုး
သားချင်း ဘဘ အရင်းတစ်ယောက်လို့ ... "

တောက် ...။ဘေးလူ ... (တခြားမွေးနေ့နံ) တွေ ကြားရင် အလကား
နေရင်း သက်သက် ကြာသပတေး သားတွေ နံမည်က ပျက်ရဦးမယ်။
ကြာသပတေးထဲ ဒီလောက်ဥပမိမရှိတာ ဒီတစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးပါရဲ့
... အဟုတ် ...။ တောက် ... ကံကြမ္မာကလည်း ဒီလိုကောင်မျိုးကိုမှ
ကြာသပတေးဂိုဏ်းထဲ လာထည့်ထားရတယ်လို့ ...။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ။

"မင်း ဘဘက စကားနည်းပြီး စကားပြောပြတ်လို့ ကွဲ့ မောင်မိုးမြင့်
ရဲ့ ... သူကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်... မင်းကိုသူ အားကိုးမှာ ပါ ... "

ဒေါ်သက်ပိုင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် အနိုင်နှင့် ပို
င်းကာ “ ကဲ ” ဟု စကားဖြတ်လိုက် သည် တွင် ချက်ဆို နားခွက်က မီး
တောက်ပြီးဟန်နှင့် သူရဲကောင်းကလည်း ဖျတ်ခနဲ သွက်လပ်စွာ ထိုင်
ရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

"ဘဘ... ကြိုကြီး ... ဒီလိုဆိုရင်သားပြန်ပါဦးမယ် ... ဘဘ ...သား
...ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါမယ် ခင်ဗျ ..."

ဦးမော်နိုင်က ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းပစေတော့ ... မကြားသလိုလို တုံ
့အိုဘာဝေလုပ်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်သက်ပိုင်လို ထိုင်ရာကထပြီး ဧည့်သ
ည် ကို တံခါးဝအထိ ပြန်ပို့ခြင်းမျိုးလည်း တမင်ပင်မလုပ် ရှေ့လျှောက်
လည်း "တသားသား" နှင့် ကပ်မခွာ လုပ်တော့မည်ပုံရသည့် ကောင်ကို
ဘယ်တစ်ချက်မှာ မှ ... သူ့ဘက်သူ ဆွဲ တွေး၊ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ မရှိ
အောင် ဆက်ဆံပစ်မှ ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း တလက်စတည်းပဲ ကျ

ပါသည်။ ။

ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လာသော ဒေါ်သက်ပိုင်ရဲ့ မျက်နှာက (ဘာကြောင့် မှန်မသိ) ပြုံးမြဲမြဲ။ သူငယ်ငယ်က တက်မတ် ချက်မတတ် ငြင်းဆန်ခဲ့သော အသားမည်ကို ... ဦးမော်နိုင်က ... “ အားလုံး အဘက်ဘက်က ဒီလောက် ကောင်းနေတာကို မမရယ် ... အသားအရောင်က ဘာအဓိကကျလို့ လဲ ... တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မည်းတယ် ဆိုတာထက် ညိုရုံပါများ ” ဟု မိဘတွေဘက်က ဝင်ဘက်ပင်း ပြောဆိုမိခဲ့လိုများ ...

"မမ ... ခင်ဗျား ငယ်ငယ်က ကိစ္စကို အငြိုးထားပြီး ... ကျွန်တော့်သမီးအလှည့်ကျမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်အကြောင်းပြ လက်စားချေချင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ..."

မမထံမှ စိတ်ဆိုးသံအစား ... ရယ်သံကျယ်ကြီးတွေပဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် .. ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ။

*